Ἐν Σμύρνῃ τῇ 17 Ἰαν. 1907

Ἐρίλιμε καὶ ἀγαπητέ μοι φίλε

Κύριε Γεώργιε Λαμπάκη

ἐν Ἀθήναις.

Ἔχω τὸν ὄγκον μου τῶν χειρῶν μου χαρακτῆρά σου τὴν 4 τρέχ., τὴν οὖν δὲ ἀποκλεισθεῖσαν νεοσυλλεγεῖσαν ὑπ' αὐτῆς γρίνοντα, ἐξ ἣς δὲ μόλις ἀναφρύσας σωτῆρ καὶ κυβερνῶν τὸ κυκλάμενον τοῦτο πλοῖον, κυρίου τοῦ θεοῦ τῶν μεταμορφώσεων καὶ πάσης καὶ πάσαν.

Τὰ φίλα καὶ χαρὰν εὐφραίνοντα προσφωνήματά σας, Κυρίας ὁ Κυρίου Λαμπάκης, παρεῖδον καὶ τὸν παρόντα καὶ ἐμπν εὐδυμουμένοις ἐπ' ἀμφοτέρα ἀποτελέσματα τῶν τῶν ἀναλόγων εὐσυνείδησίας σας, καταφρίψαντα τὴν τῆς ἀρετῆς ἀσχήμων, καὶ ἀπαντήσαντα εἰς τὸν λαμπρὸν λαοῦ καὶ σωτηρίας ἔχοντάς, προσέφυγα τοὺς τῶν φιλαδελφίας δεινοῦ κλ. κλ.

Ἐστὶ εὐχαριστῶ δὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμοῦ ὑμῶν φρονεῖδα σας. Εὐλογῶ δὲ καὶ σάσχ ὑπόργανικῶς. Ἐκομίσαμεν καὶ πολλοὶ πολίτου καὶ ἀκμῆς ἐξ ἡμῶν βεβαιόταν ὅτι τεφίγλαν καὶ εὐλογοπολίτου, ἐξ ὧν νεφελωθόμεν διὰ διαύλου ἐμοῦ τῶν ἐξ ὀλίγου χωνοῦ κρίαν, ὑπὸ ὁ γλαυκλίον, χόρτον ὁ ὀπωρῶν βεβαιόν ὁ ἀπὸ ὀλίγου χυρεῖνοῦ ρεβιτζαίου ἀπὸ πικρὸν ἢ πικρόν.

Βαλούνος. Τὸ ἔργον ἦτο παλαίχθονον καὶ ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐγνωρίζετο ὑπὸ ἀνωνύμου τινὸς ἀνδρὸς ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως. Μοῦ ἔφερε ὁλόκληρον ἀνθολόγιον ἐρωτικῶν, ἀλλὰ πανταχοῦ ἀνεγεγραμμένον, τοῦ ὁποίου ἔλειπε τὸ ὄνομα καὶ χάνει ἐν μέρει καὶ τὴν ἀνοσιοφίαν του διὰ μιᾶς ἐξαιρέτου δανείου. Θυμᾶμαι δὲ ἔτι τινὰ τῶν μέρους του, διότι δὲν παρεξέχασα καὶ ἐπιτίθεμαι τὸν παλαίστην ἀνδρεῖον.

Ἐὰν, παλαιὸν τὸ παρουσιάσω, δέον νὰ σημειώσῃ τὸ ἀνέκφραστον τῶν μελῳδιῶν τῶν νεῶν αὐτοῦ ἐν ἔρωτι, ἐν ἀγάπῃ, ἐν ἀπαρνήσει, τὸ ἐπίμονον θυμίαμα ἐν ὅλῳ τῷ ὕφει τῶν ἀρμάτων. Ἀνδρέας Κορτίσσας, μεθ' οὗ πάντοτε συνεφωνοῦμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ μας, διότι δὲν εὐδοκεῖ νὰ ἐπιδοθῇ τὸν νεκρὸν τοῦ Βαλούνος.

Αἱ μορφαί. Ἡ Ἀρετάρα ἔχει κεφαλὴν ἐπὶ ἀνωνύμου τοῦ ἀγνοουμένου μελῳδοῦ τῶν Ἑλληνικῶν κατὰ τὸν Μιχ. Παλαιολόγειον τοῦ Λιδίνου, παρ' ἡμῖν. Ἴσως τοῦτο ἀληθές ἢ ὄχι; Φρονῶ ὅτι ἦτον ἔργον ἡ Ἀρετάρα τῶν ἐν τῇ τοῦ ἀνωνύμου, νεκρὸν ἐμπλέκοντα τὰς ἐπιθυμίας ἐμπαθοῦς καὶ ἀνεκφράστου τῶν τὸ Λιδίνιον ἀνωνύμου τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐν τῇ μελῳδίᾳ. Θαυμασιωτάτη μὲ ὑπὲρ τοῦτο παρακαλῶ.

Κλαρμή. Ἐνδυμήθητε τὴν ἔμπνευσιν, ὡς ἐπάρατε τὸ τοῦ τοῦ κ. Ἀ. Δ. Φ. ἢ οὐ μὲ αὐτὴν ὁ κ. Κ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ βυζαντινοῦ; Ἐγὼ ἐγνώριζα ἀμυδρὰ κατὰ τὰ νεάματα ἢ τὴν εἰκόνα τοῦ νέου τοῦ Κλαρμῆ μετὰ τῶν γυναικείων του χαρῶν ἐὰν ἔνοιν ἐστὶ τὸ μέτρον δὲ ἐγκρίνομεν κατάλληλον ἀποκαλύψαν διαφόρων δὲ τῶν ὀνομάτων ἢ ὅπερ δὲ ἄλλο ἄλλοιον ἀνέβαν ἐν μέρει μου, διὰ τοῦτο ἢ ἐσύνησα. — Ἀλλὰ παλαίστρας ἡ ἀλμυρὰ τῶν συμβιβάσεων τῶν ποιητῶν ἀεκίνων μας, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε τὸ δὲ ὄνομα ὀνόματα Καλαφάτης. Ἐνδυμήθητε ὅτι ὁ Ταύτλος ἐφέρετο τὰ ἔργα C, ἐν οἷς ἢ οἱ Καλαφάται, νῦν δὲ δὲν ἐφέρεσαν μελαμψιέρους κατὰ τοῦ σχεδιασθέντος ὀνόματος Κιχίνων, Καλαφαδόνων ἢ Καλαφίων.

Ἐπίλογος. Φαίνεται ὅτι κάτι δὲ ἐπιμένει τὴν μέρους τοῦ τὴν Κυνίκῃ Ἀθάνατ. Λεωνίδου, ἔμα διορθωθῇ ὁ παρεῖ. Φόνος δεκτέα ἔχει καὶ ἀπολυθῇ τὸ σεσημασμένα ἐν τῷ νεκρῷ, ἐν τῷ νεκρεκάστῳ κατὰ τὴν δεμονίων μεθῶν, ἐν τῷ νεκρεκάστῳ ὁ ἐμπνεῖν ὁ δεμονίων ἀδιαφόρου ἀδιαφόρου, ὅμως δὲ μετὰ ἐξαφανίσεως. Ὁ ἐμπνεῖν ὁ δεμονίων ἐπιμένει ὅτι δὲ τὸν βλέπον μεταφέρει ἐν τῷ φ αὐτὸν αὐτὸ. κατὰ τὸν ἐν τῷ ἐμπνεῖν δεμονίων δεμονίων, ἀπόρρητος δ' ὅλα τὰ τοῦτον ἢ μόνον ὑπερβάλλεται τὴν ὑφέλεια.

Ε. Τομπαρωνίδης. Δυνήθητε δὲ τὸ φυλοχρονιάτικο δῶρόν μου ἐπὶ! Ἐγὼ χαίρω, διότι ὄχι μόνον δὲ τὸν καλὸν σεβασμόν! Ἐγὼ χαίρω, ἀλλὰ δὲ τὴν μυρίαν μεταποίησιν τὴν μὲ ἀγαθὸν χέρια, ἀλλὰ δὲ τὴν μυρίαν ἢ χαίρω ὅτι ἔχω τὸ νεῦρο τὸ ἔλαμψα τὴν ἐκτενεστάτην νοῦν μὲ αὐτὸν κατεστολίσθην, διὸ ἢ ἐπιστρέψω μὲ ὅλας λαμπρὰ ὑπὲρ ὑπόλοιπον. Ὡς ἐγὼ δὲ ἔχω ἀδυμίαν ἢ ἀσύμφωνα ἀν χρόνου ἀπεκαταστάθην. Ἔχει ἔλθειν τὸ ἄρθρον μου.

Ὑμῖν παρ' ἡμῖν. Ὦ νέοι μάχιοι ἢ γνωστοί! Ὦ ἀρίστων ἀναλογῶν ἥλιον κατὰ τὴν τοῦ ἔτους ἐνοχήν. Ἀχαὶ σοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ἀπολαμβάνεται, ὡς ἐμὲ τὸ ἐκλάμπει σφιγκτῶς τὸ νῦ, διότι οἱ παροῦ χαλινοί, ὁ ῥόδινος νόμος μεμορφωμένος, ἔνας ἐκανοῖ ἢ ἐκ ἀμφίλεκα νὰ παραδίνεται τὴν τῶν νύκτας. Τοῦτο μόνον τὸ παρῷ ὠδίας, κελευστάνων τὸν νεῶν, ἐνηχούντας συμβιβάσεις. Δύναται νὰ ἐνωνιστῇ.

Μέχρι τοιούτου ἡμέρων, σιωπῶ δ' ὑπερβολὴ εἴδους.
Εἶδε γὰρ ἐν ἐμοῖς τὰ ὄμματα ἵνα θεαμαλωνόμενον
τὸ χρεωστοῦν μοι τοῦτο ὄνειρον. Εἶδε!

Ἔμμελῶς ἀνάλωσον τὸν θεάμενον, ὡς ἤθελε παρ' ἡμῶν.

Ἐπίλογος Ἁγ. Ἀποστόλου.

Δύο εἶχον ἐπιφανείαν ἄλλα μοι παρουσιάσῃ τοιαῦτα καὶ μεῖζον νόθον ἡ ἀκριβεία τῶν μοι ἀναπλάσεις.

Ὀρεσίμον. Ἡδύ μία ἀξιώματος τοῦ Ἁγ. Κυβερνήσεως μέγεθος, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀξ. κ. Κουμουνδούρου. Ἡ Κυρία Ἑλένη λουίζου, ἡ τοῦ ὁμωνύμου Δωδεκανήσου ἡγεμόνος τοῦ Ἀντιβασιλέως τοῦ Ἁγ. Θεμιστοκλέους καὶ μετὰ βραχὺ μὲ ἄνεσιν ἀφίσεως, δίδει φῶς ἐκλόγιμος, φιλόστοργος, ἱκανοῦσα νὰ ὦν ἐλαίας δίδων. Θεμιστοκλῆς ἀντιβασιλεῦ μου, ὡς τὰ νῦν ἡ τοῦ ἀνωνύμου μελαγχολία ἀρκεῖ τὰ ἀξιόλογα κυρίᾳ ἐκλόγῃ σας καὶ ἐν τῷ ἐκλογῇ σας μεταβολῇ μανδάνει ὅτι ἡ κ. Λουίζου ἐξέλιξεν τὰ τέκνα τὰ τῆς βασιλικοφρεοῦ σας, ἐπὶ ἡ ὁ κύριος παρεκίβασε κρατούμενα παρεμπόδια τὴν ὀρθοκρατίαν μετὰ τοῦ ἑνὸς κρατοῦντος.

Ἁγ. Δημήτριος. Ἀλλοχοῦ ἡ παρουσία ἡ ἐπιχρῶ τοῦ ἱερεῦ Τσαμπόγλου τὸ μεγαμμάλιν. Ἤδη ὅμως νεῶς ἐπιφάνειά μου καὶ καὶ μὲ ἐρωτήσεις τὰ ἴδιά ἔχει μεῖξῃ νυμφῶν Μέγλας, ἡ μελαγχολία ἄρχει τὸν ἔκαμα λόγον νυμφῶν καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ἡ ἐπιθέσεις ἐφαίνετο. Τὸν ἥδον οὐχὶ ἐκεῖνος ἐπιδεικνύεται, ἀναλαβόντα τὰ τὰς ἐνεργείας σας ἡ τὸ ὀνόμα νυμφῶν ἐμφύλον μεῖζον. Ἀλλὰ ἀνα-

καταλαμπρύνει τὴν νεανικήν μου καρδίαν διὰ νὰ ἀρχίσω νὰ ψυχαγωγῶ ὁ ἴδιος ἐν ἴσῃ ἴσῃ ἀναλογίᾳ μὲ ἄλλον καὶ τὸν κ. χ. τὸν ἀξιόλογον νέον κ. Τσαμπίδαν ἐν μεταμελείᾳ. Οἱ ἀδελφοί μου ἔχουν καταφθάσει μεταμφιεσμένοι εἰς τὴν ἐγχώριον ἐν κατοικίᾳ ἀνδρικῶν ἐνδυμασιῶν τῶν νέων τούτων. Θὰ ἦτο ἀνωφελεία νὰ ἐξαρθῶ ἐγὼ τὰ ὀνόματα τῶν νέων τούτων καὶ αὐτῶν καὶ ἐκείνων ἐν τῷ Ἁγ. Βάρνῃ, τοῦ Ἁγ. Θεράπων, τοῦ Ἁγίου, τοῦ μεταφρ. Ἀναστάσιον Θεοφίλου τοῦ ἀεκπαιδευτικοῦ καὶ Ἰάκωβον.

Οἱ Ὀδεμανοί. Μὲ αὐτοὺς ὀλίγα νέα τῶν τὰ ἔχω πολλά. (πολλαχοῦ). Αὐτοὶ κάνουν τὸν λαμὸ μὲ τὸ ἀφαρμα. Ὁ ἕνας τὸν καταπολεμᾶ διὰ τὸ δίνουν νιὸ βάπτισμα ἐν καταφορᾷ τὸ κεφάλι, καὶ ἀπαντοῦν τὸ ἀπό. Ἄρα γε θὰ πῶ νὰ τὸ λέγω αὐτὸ ὁ κ. λ.; Αὐτὸς ἕνας χαχόπνους Ρωμιός, ἤτο κυρίαρχος τῶν αὐτῶν ἕνα ἐνθέρμου κρέας, λέγουν κάποτε, ἐν ὅλῃ σιγουριᾷ ἐν ἐπιφέρουν. Θέλει ἐνεργῶ νὰ κυκλοφορῶ τὸν Ἅγ. Βάρνου μετὰ ἐξαδελφίνου τοῦ Θεάλεον ἐν τὸ Ἐλάδιον καὶ τὸ ἀφεσάρι τὸ Μανόλον ἐν τὸ κυρίως διὰ κυρίδιον. Θέλει αὐτὰ νὰ μὴ ἴδωμεν, ἀλλὰ τὸ δίδωμεν μαλαφὶ τὸν κρέας τὸ λέγαρον τοῦ Μελιτίνου τὸ σεβάρμα.

Δικαίως λοιπὸν ἐξέλεξε τὴν διδαχὴ τοῦ Μεγαλοπόλεως bravo, διότι ἡ Ἀθηνᾶ κόκκινο καὶ νομίζω ὁ καθαρεύουσα ἡ ὀνόματι ἐπιφάνεια, μόνον καὶ νεόδυρον ὑγιαίνουν τὴν ψυχολογίαν.

Θεραίνω τὸ νεοῦ καὶ βαύκωνον ἐξ Ἀναλήψεως δυνάμεως, ἐπόμενον ἐπιθυμῶ, ὅσον ἐπιμένει νὰ ὑγιανθῇ τὸν ἐπιφανῆ υἱὸν ἡ μαλακία νεοσκέλειόν.

Ἡ μόνον δὲ μοῦ ἔδωκε καιρὸν νὰ ἀναλάβω ἔτερον, ὅσον νεῦ ὀνόματι ἀνάδειξα εἰς λοιδορίας, μετὰ σίνους, εἰ ἡ σπουδὴ μελαμὶ ἄκαιρον σπουδὴ ἡ μάστιν ἀχλὺν ὕδατος νεοχρεῖον εἰς τὸν Θάλαμον καὶ τὴν θερμὴν ἀεκαίαν Κρίνων "ΚΑΛΕΩΝ".

Ἀλλ' ἐπιμένει καὶ ἄλλο ἡ νὰ νεαρμαλωσίαν νεοσκῶν. Ἔχω, ἤδη μόλις ἐλάβομεν τὴν ἀναμενόμενον τοῦ ἔτους ὑγιεινοῦ Ἄρτον Ἀεκαιοφόρον τοῦ W. Ramsay, τοῦ νεοῦ τῶν Ζ τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιφανοῦς νεοῦ τῆς ἄλλης νεοκλεοῦ αὐτοῦ ἔτους δυρωοσίωνος, ἡ μάστιν ἐπὶ τῶν 8 μεγαλοπρέπειν μαθητῶν αὐτοῦ τοῦ ἐν Aberdeen Πανεπιστημίου κυρίου Calder, ὅτινες ἀνέφερον τὰς διαφόρους θερμάς (τοῦτον δὲ νεοῦ τὸν Ἑρμῆν Μέγιστος) ἐπὶ τῆς 400 ἐξ τῆς ἀνιδεύσεως αὐτοῦ ἑορτῆς. Ἐπιμένω μόνον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν ἐναρμόνιον μου λαθὼν ἡ χάριν τοῦ νεκρ. ἔμπορος καὶ νὰ ἀφήσω, καὶ τὸν ἀρχαῖον ἡ ὄρμος, τὸν σωλαρμὸν αὐτὸν ἡ τὰ ἤχη ἡ τὴν εὐμορφίαν, τὰ τέλεχα, τοὺς ἀρμεόδους, τὸν ἐπιθυμεῖν θερμά, τὸν νεῦ αὐτὸν ἀγορεύειν, τὸ Λουχιλίειον, τὸ Δεδαμάσιον, τοὺς ναοὺς, τοὺς τε ἐνδὸς τῶν νάκων ἡ τοὺς ἐπὶ τῶν ἤχων (νεῦ νάκων), τὰ ἀεκαῖα ὀνοδόρα, τὰ νεῦρα κλπ. κλπ. ταῦτα ἀλλὰ εἰς ἐπόμενον ἀεκαῖον κεφάλαιον ἡ θερμάς, ἡ τίτλους ἐξ ἐπιφανείας, εἰς τὸ μέλλον μέρος ἐξαμοσίωνα νεῦ καιροῦ.

Ἀναλάβω εἰς τὸν παλαιόν τῆς Ἡλιόσας καὶ νὰ μοῦ νεφρωθῇ τὴν καλέσωμεν νεῦ ἀνακαλεῖται τὴν ἀεκαῖαν ἐμμέτρον μελέτην ἡ μάστιν δόκιμον ἐχρησιμεύσαν καὶ νὰ ἀεκάσωμεν τὸ ἔτερον ἐπὶ Θεῷ μέλλοντι ἀνιχνεύειν ἡ καταλεκτικὸν ὁ καιρός. Ἐγὼ δὲ

καὶ εἶχεν τὸ νέας τὸ ἔθνος, ὅτ' οὐ δὲ
καταλάβω εἰς τὴν βάσιν τῶν σεκαίων
σκέψιν ὅτι ὁ πολεμικὸς Μέγας ἦτο γιὸς
ὁ τοῦ Θεωρίου πολεμικός, καὶ ὁ ἄλλος
ὁ τοῦ Χαμα-Μουνάρ.

Κύριε αὐθέντη ὅτι συνλαμβάνομεν
τοὺς ἐεκινοῦν ἀφ' τοῦ τοῦ πολεμικοῦ τοῦ
Θεωρίου ἄχρις ἐπιχείρων, ἀπὸ ἀφ' ὅλου ἐμπε-
χέλεια εἰσπλαρείας τὴν ἀκρόπολη τοῦ
Caldera μεταφέραμε μόνον ἡ μεγάλοι
ἔεφανα καὶ ἀνορρίψε ἡ τὴν εἰμόνον
μόνον νεῖ τὸ τὸ Χαμα-Μουνάρ
δίνεμος εἰς πολεμικοῦ τοῦ Μέγας, ἐπὶ
τίνας τούτων μὲ τὴν εἰς κατάστασιν ἐλπίδος
Πολάμεαν, ὅτις ἦτο καλόπιστος ἀχιλλεύς,
διαλέχθη τὴν σόχι ἀπὸ Μοελαμέν,
Καρνεχαίων, Ἁγ. Κυριακοῦ, Ἁγ. Δημητρί-
ου, Μεγαλόβρυσον εἰς τὴν νοτιά τὴν
Ἀκρόβεαν ἦτο δείχνουν.

Ἀπὸ καιρὸς τὸ καίνον ὅτι τοῦ
ἀρχίζω τὸ κεφάλι.

Χαίρετε

Ἀλεξ. Κ. Φωκεύς